

JUSTÍCIA QUASI POÈTICA

MARÇ 2021

Primera edició: març del 2021

Per a Josep Forment, sempre al costat nostre

© Jordi Cervera, 2021

© de la present edició: Editorial Alrevés, 2021

Director de la col·lecció: Àlex Martín Escribà
Disseny de la col·lecció: Mauro Bianco

CRIMS.CAT forma part de
l'Associació d'Editorials Independents Llegir en Català
Editorial Alrevés S.L.
C/ València, 241, 4t. • 08007 Barcelona
info@alreveseditorial.com

Impressió:
DC Plus, Serveis Editorials, scp

ISBN: 978-84-18584-00-8

Codi IBIC: FF

DL B XXXX-XX

Printed in Spain

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del «Copyright», la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant el lloguer o el préstec públics. La infracció dels drets mencionats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (Art. 270 i següents del Codi Penal). Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pot contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

JUSTÍCIA QUASI POÈTICA

JORDI CERVERA

ALREVÉS
BARCELONA 2021

crims.cat

Es diu **crims.cat** i és una col·lecció de novel·la criminal en llengua catalana, amb voluntat d'englobar tot tipus d'etiquetes i subgèneres: negre, policíac, espionatge, detectivesc, enigma...

L'empenta, a càrrec de l'editorial Alrevés, ens sembla de prou importància per prendre'ns seriosament la iniciativa: sis títols l'any, on es combinen autors de casa amb noms estrangers europeus de ressò i prestigi que avui són desconeguts en totes les llengües de l'Estat.

Així doncs, omplim un gran buit dins del mercat editorial en llengua catalana. Ara que ja és extensament reconegut l'èxit d'aquestes històries dins i fora de les nostres fronteres, cal unir esforços en la nostra llengua per intentar evitar la dispersió editorial que viuen tots els autors que cultiven allò que Raymond Chandler va anomenar «el simple art de matar». Simple o no, creiem que és el moment idoni per aconseguir totes aquelles veus que reclamen des de fa un grapat d'anys la presència d'una col·lecció nostrada com ho va ser en el seu moment La Cua de Palla.

Per la nostra banda, sempre ens proposem —i esperem que no només es quedi en un propòsit— fer la millor de les seleccions i poder oferir-vos un bon catàleg d'autors reunits en una col·lecció que respon —això sí— a tots els criteris indispensables que caldria tenir presents sempre: un disseny identificador, unes cobertes suggeridores, una numeració i, és clar, una tria coherent de títols.

Amb aquestes aspiracions, us convidem a passar aquesta pàgina i a començar a llegir. Hi trobareu un tipus de lectura, no ho oblideu, que ha delectat esperits de tota mena i de totes les contrades, i que novament ara podem tornar a fer en la nostra llengua.

De manera que ja ho sabeu: si voleu llegir la millor novel·la negra en català, llegiu **crims.cat!**

Dirigida per Àlex Martín Escribà

Un amor cruel, un amor caprichoso había
invadido mi vida.
El amor exige sacrificios. Y en los sacrificios
corre la sangre.

SHERIDAN LA FANU

1. El error invencible sobre un hecho constitutivo de la infracción penal excluye la responsabilidad criminal. Si el error, atendidas las circunstancias del hecho y las personales del autor, fuera vencible, la infracción será castigada, en su caso, como imprudente.
2. El error sobre un hecho que cualifique la infracción o sobre una circunstancia agravante, impedirá su apreciación.
3. El error invencible sobre la ilicitud del hecho constitutivo de la infracción penal excluye la responsabilidad criminal. Si el error fuera vencible, se aplicará la pena inferior en uno o dos grados.

CÓDIGO PENAL - TÍTULO 1 - DE LA INFRACCIÓN PENAL. CAPÍTULO 1.
DE LOS DELITOS. ARTÍCULO 14

Dadme dos líneas escritas a puño y letra por el hombre más honrado y encontraré en ellas motivo para hacerlo encarcelar.

CARDENAL ARMAND JEAN DU PLESSIS DE RICHELIEU

TRES ESCENARIS MÉS O MENYS CORRENTS

1 Un bosc

La foscor!

Mai no li ha agradat la foscor i encara menys aquest joc de claroscurs inquietants que l'envolta ara, la sensació inquietant d'anar perdent la realitat a mida que camines cap a un univers difús on no veus allò que tens als peus, a l'abast de la mà, on no saps què tens al davant mentre de lluny t'arriben, inabastables i desdibuixades, les llums d'una ciutat que en són dues, una que treballa per arribar a capbussar-se en la placidesa del son i una altra que bull a la recerca d'experiències al límit, una ciutat que viu a cavall de dos universos paral·lels i contraposats, un mural de punts brillants que transformen la realitat en un quadre estrany, llunyà, distorsionat i de mides inquietants i desproporcionades. Un magma mòbil que, observat des de la distància, atemoreix i atrau a parts iguals, crea desig i rebuig a intervals rítmics, indefinits i irregulars.

Quan era petita, en la solitud de la seva habitació, tenia molta por de la foscor, sobretot d'aquella sensació de manca de protecció, que era com no tenir cap lloc amic on refugiar-se, només l'estratègia egoista, desesperada i absurda de l'estruç, abandonar l'empara del coixí, enterrar el cap a l'interior del llençol, replegar-se com un cargol, agafar-se els genolls amb les mans i esperar, només esperar. Esperar que aquell allò indefinit

equivoqués el camí i passés de llarg. O, mentre el cor batejava desbocat i colpejava amb força i ritme les parets del pit, esperar a sentir una urpa poderosa que arrenqués la roba del llit, el seu mur de contenció, la seva última muralla i la deixés, sola i desprotegida, fent front a una amenaça que no sabia ni què era ni com s'havia de combatre ni tan sols si existia.

Ara l'envaeix aquesta mateixa por, infantil, irracional, incontenible. Sense llençol protector. Només la penombra incerta, el món al descobert i la sensació nequitejant que la duu a pensar que una dona adulta no pot actuar, ni tan sols pensar, com una criatura fràgil i espantadissa. I també aquest so pertorbador, constant, molest, gens tranquil·litzador allunyat de tot allò que li arriba de manera habitual en la seva vida quotidiana que se li fica al cervell i la trasbalsa. No hi està gens acostumada, no li agrada i està aconseguint posar-la molt nerviosa.

Són els grills que trenquen el silenci tens, apegalós, d'una densitat espessa, de les que fan grinyolar els sentits, els estiren, els posen a prova i quasi poden mesurar amb precisió científica la seva capacitat interna per esberlar-se en un punt concret, quan es perden de manera definitiva, un a un, minut a minut, els topalls bàsics de la serenitat i la calma i ho converteixen tot en l'esgarip descontrolat previ a la por.

Sí, són els grills. Animals repulsius.

Cric, cric, cric, cric.

I no paren ni un segon. Atabaladors, desconcertants i, el pitjor de tot, impossibles de situar en un lloc concret i carregats amb aquella incertesa que envaeix sempre l'ànim de tots els que no estan gents avesats a les rutines habituals de la natura, els que no saben d'on venen els sorolls, els que no saben com identificar on s'amaguen

aquestes bèsties desconegudes, si són lluny, si són a la vora, si són grans o petites i, el més important de tot, si seran capaces de saltar-los al damunt sense avisar si perceben a la vora el perill de ser trepitjades o violentades d'alguna manera que es desconeix.

I tot d'una pensa en el contacte entre un d'aquells animals fastigosos i el seu cos, les cames, la cara, les mans o fins i tot amb la possibilitat que s'aturi damunt la seva roba. Només aquesta idea li fa venir arcades i calfreds.

Quina angúnia!

Els visualitza, amenaçadors i repulsius, envoltant-la de mica en mica, sense pressa, com en una pel·lícula de terror, organitzats, metòdics, lents i precisos. I tot sense deixar ni un segon d'emetre aquell so crispant.

Cric, cric, cric, cric.

Mira cap al cel i la lluna, nedant en les beceroles discretes del quart creixent. Això ajuda poc a tranquil·litzar-la i, si bé és cert que aconseguirà que la foscor no sigui absoluta, aquella claror esmorteïda afegeix a l'escena una tonalitat boirosa i tèrbola que resulta encara molt més pertorbadora que la negror absoluta i que ho tenyeix tot amb una lluminositat tènue, indefinida, inquietant i perillosa. La penombra vibrant, resseguida pels claroscurs mòbils que dibuixen les ombres allargassades dels arbres i dels núvols, marca un territori quasi fantasmal, una mena de paisatge gòtic de conte d'esperits que no inspira cap sensació positiva, cap presència afable.

Per un moment li ve a la memòria un d'aquells presentadors televisius del temps, calb, simpàtic, inquiet, repetint sempre que a la gent li agrada molt la lluna, que se senten fascinats per tot el que representa. La lluna plena, la lluna nova, els eclipsis, els moviments,

l'efecte sobre les mareas... Fins i tot el pot visualitzar davant les fotografies seleccionades que els espectadors envien per milers, i també mostrant la ruta dels anticiclons en mapes de moviment perpetu, però tampoc no aconseguieix que aquesta idea banal l'alliberi de la pressió interior que sent, de la por indefinida que la posseïx. Una llambregada fugaç cap al cel i la confirmació que aquesta lluna és qualsevol cosa menys agradable i tranquil·litzadora.

I, de fet, com que ja se sap que molts contes, fins i tot els de por, tenen una princesa com a protagonista, no hauria de resultar especialment estrany que un paisatge així, desolat, brut i fronterer, tot i no ser el més adequat per encabir-hi dames polides i càlides però una mica fora de lloc, aculli el caminar vacil·lant d'una noia com aquesta, insegura i escultural, elegant i temerosa, que mira d'obrir-se pas en un territori i en una situació que li resulten més aviat hostils i que se li apareixen plens de neguits, esquitxats de petits inconvenients que creixen a cada pas i de quimeres, tribulacions i problemes que encara estan per descobrir.

Una faldilla negra, elegant però estreta, probablement massa ajustada per permetre la classe de mobilitat còmoda que demanarien aquests paratges, situats en terra de ningú, marcant els extrems indefinits, la frontera final de la ciutat, en un lloc límit on el ciment per polir i la natura mig abandonada s'encavalquen de manera abrupta i desordenada, sense rigor, ordre ni topalls gaire ben definits. Camina per una peculiar bombolla de no-res, un indret perdut, a cavall del bosc i de l'asfalt, de la muntanya i del territori urbà, un lloc sense normes escrites, amb un punt de desolació i de solitud desemparada on els viatgers impacients i amb poca exigència s'aturen els caps de setmana, sempre

que faci sol i bon temps, a fer pícnic improvisats, tintats d'una certa tristor i amb un punt de desesperança. És un terror estrany que de nit es transforma en un erm més aviat inhòspit que tothom mira d'evitar amb un aire de «no passa res», però sabent que sí, que sí que pot passar i amb un lleuger calfred mal dissimulat movent-se per la boca de l'estómac. Com la cara del taxista que l'ha portat fins aquí i que se l'ha mirat amb sorpresa i curiositat, preguntant-se què feia una noia vestida amb aquella elegància en un lloc gens sofisticat i més a la vora del fàstic que del luxe. Però no ha gosat dir res, encara que la darrera mirada que li ha dirigit semblava, a més de desitjar-la amb ulls avariciosos, preguntar-li si n'estava segura del que feia, si no s'havia equivocat de destí i si no s'estimava més tornar a la casella de sortida d'aquell Monopoly de daus trucats i caselles sense construir.

Com els espurnejos enlluernadors d'un focus estroboscòpic de discoteca, li arriben els records antics. Flaixos inconnexos, retalls esfilagarsats, emocions pertorbadores. Tots violents i a cops sobtats, desordenats, imprevisibles. La traslladen a quan era una nena, sense maldecaps, disposada només a deixar-se enlluernar per qualsevol cosa que fes olor de novetat, que portés aparellada aquella emoció singular de les sorpreses sempre inèdites, desconegudes. Venien aquí, on es troba ara, de manera molt ocasional, amb els seus pares i la seva àvia. Aleshores encara era una muntanya afable, quasi verge, propera a la capital i prou salvatge per mostrar l'encant un punt agrest de la natura amb la ciutat que creixia als seus peus. Ara mira al seu voltant i hi veu una deixalleria abandonada, grollera i sense cap encant que no sigui follar d'urgència a l'interior d'un cotxe amb la ciutat escampant-se als peus.

«Mireu quines vistes», deia sempre el pare només arribar.

«Sí, quines vistes», repetien tots quasi a cor, i jugaven a identificar llocs coneguts, monuments, la quadrícula de carrers, pensant sense ser-ne conscients que eren poderosos i inabastables.

Una camisa ampla, blanca, molt blanca, que dibuixa plects canviants mentre reflecteix com un mirall discret el resplendor fluctuant i tènue de la lluna i una bossa de mà gran, molt gran, massa gran potser, que penja del seu avantbraç esquerre i que, en aquest entorn gens plàcid, no fa altra cosa que dificultar-li força la mobilitat i esdevenir una molèstia afegida en la ja de per sí complicada tasca d'avançar, d'arribar com més aviat millor al punt i a l'hora de la cita.

Hauria d'haver escollit una bossa de bandolera petita. Penjades a l'espatlla no molesten gens. I li ve el record de la truita d'albergínia, freda, gruixuda, esponjosa i una mica crua. Li encantava i ja no n'ha tornat a menjar més. A ella no li ha quedat mai com a la seva mare, amb aquell punt precís i exacte de consistència melosa.

Potser no hauria d'haver acceptat venir aquí.

Per primera vegada sent el pes de la consciència damunt les espatles, com una realitat física i contundent; recorda tots els consells i tots els advertiments que li han donat centenars de vegades sobre viure al límit, sobre que no val la pena exposar-se a riscos innecessaris, sobre el perill, sobre la prevenció, sobre la por i sobre actuar amb inconsciència i sense reflexió. I també per primera vegada lamenta no haver-los seguit, no haver-los fet seus en lloc de convertir-los sempre en matèria de burla i d'oblit.

Una nova mirada al seu voltant, neguitosa i carregada de penediment, li serveix per acabar de confirmar que

no ho recordava així. Hi havia vingut alguna vegada, feia molts anys, i quan hi va tornar, de dia i amb altres coses ocupant-li el cap, només en tenia aquell record vague i desdibuixat a la memòria. De fet ha acceptat la cita sense pensar-s'ho gaire, imaginant que ara ja seria un indret molt més planer, més practicable, més domesticat per l'urbanisme i molt menys esquerp. Si no s'hagués deixat enganyar per la distància del record i hagués tingut la més mínima sospita que el terreny seria així, hauria optat o bé per les bambes, els texans, una samarreta i la motxilla petita, o bé per discutir, negar-se en rodó i mirar de canviar el lloc de la cita. Però les emocions i la sorpresa ja les tenen, aquestes coses. I no hi ha dubte, la culpa és tota seva. S'havia fet a la idea d'arribar amb el taxi, baixar, esperar-se un moment, trobar-se amb qui l'havia citat, rebre la sorpresa promesa, que s'imaginava com una sessió de sexe violent, urgent, amb aquell punt d'adrenalina que sempre duia aparellat el fet de practicar-lo fora d'un llit acollidor i pràctic, pujar al cotxe i marxar a rematar la nit en llocs molt més civilitzats.

Sí, definitivament la culpa és seva per no haver-se imaginat aquest indret de merda en tota la seva autèntica dimensió de brutícia i abandonament.

Els seus passos, lents i una mica incerts, fan cruixir les fulles, les petites branques i la capa seca i abandonada de sotabosc i runa, mira d'evitar, amb tota la cura que és capaç, algunes de les restes de vida humana abandonades fora de lloc: paquets de tabac, llaunes, papers, envasos de plàstic, bosses de patates fregides i deixalles de tota mena en divers estat d'abandó. És per això que les seves sabates de tacó, gens apropiades tampoc per abordar aquesta mena de recorreguts inhòspits i farcits de petits obstacles, s'ensorren uns mil·límetres en aquesta indefinida i poc salubre catifa vegetal.

Gens acostumada a trepitjar territoris que s'escapin de la confortable comoditat urbana, sumat a la manca de solidesa del terreny que fa trontollar els tacons d'agulla i al neguit que ja es comença a apoderar de la seva pell i dels seus sentits, la fan sentir cada vegada més insegura, més incòmoda, més vulnerable, i això es comença a notar fins i tot en la seva manera de moure's. No li agrada gens aquesta sensació de desempara, d'equilibri fràgil, d'incertesa, de perill indefinit i latent. I, ja posats, ha de confessar que tampoc no és gens amiga de la foscor i de la solitud.

No hauria de tenir por, però en té!

No havia d'haver vingut. Cada vegada ho té més clar. Aquest mal tràngol que està vivint no el compensarà ni la millor sessió de sexe ferotge. I ara ja és massa tard per tornar enrere, desfer el camí, telefonar i dir de quedar en un altre lloc.

Sí, massa tard.

Però, d'altra banda, tampoc no s'havia de menystenir el motiu central de la trobada. La promesa d'una sorpresa única que li canviaria la vida i que, venint de qui venia, resultava ser un esquer més que convincent a l'hora de portar-la a acceptar la cita i d'anar on fos, ha resultat ser definitiva. Decideix no ser tan estúpida, allunyar els mals averanys i les cabòries absurdes i pensar que segur que després, quan s'hagi acabat aquest moment absurd de pànic irracional, tots dos riuran d'aquesta sensació de neguit que, malgrat tot, li costa d'esvair.

Es treu l'auricular del mòbil de l'orella dreta. Vol estar atenta a tots els sons que li arribin de l'entorn i que no hi hagi res que la distregui ni li trenqui la concentració. Desconnecta el reproductor de música i interromp la cançó «Al son del tambor», de la Rosario Flores, que

estava escoltant. S'atura un moment i dubta. Qui sap, potser seria millor optar per anar a l'altra extrem de la llista de possibilitats, posar-se els dos auriculars, apujar el volum al màxim i oblidar-se de tot això tan horrible que l'envolta, apagar aquest «cric, cric» infinit i mortificador amb l'impacte directe de les seves cançons preferides.

No, ja està bé així, enfrontant-se a la realitat. No pot ser tan bleada.

Però tot i el fals convenciment que mira d'insuflar-se, l'ambient li resulta cada cop més pertorbador. Es torna a aturar un moment, com si no s'hagués esperat aquell estrany silenci esquerdat que s'ensenyoreix de tot. Aixeca la vista i el fet de no ser capaç de localitzar al seu voltant cap signe aparent de vida no fa altra cosa que augmentar aquell tremolor inquiet i imperceptible que li desmunta els ossos i li va afeblint progressivament la musculatura. S'ha considerat sempre una dona amb poca tendència a l'autocomplaença, gens covarda, capaç de plantar cara a qualsevol situació, i ara, tot i estar sola i no haver-se de preocupar per les aparences, li produeix molta recança haver de reconèixer que comença a tenir una mica de por i que, si pogués, giraria cua i fotria el camp d'allí volant.

On s'ha ficat? Com és que no és aquí esperant-la?

Ha caminat molt poc, però li fa l'efecte d'haver recorregut centenars de metres, una distància inhumana i feixuga. S'esforça per aconseguir una mica més de velocitat, una tasca que amb aquestes maleïdes sabates que porta resulta poc menys que impossible. Fins i tot arriba a valorar durant un segon fugisser la possibilitat de treure-se-les i caminar descalça, però la desestima ràpid amb un moviment de cap i una ganyota d'angúnia, pensant en la sensació fastigosa de posar els peus nus

en aquell lloc ple de deixalles i d'elements desconeguts, repugnants i potser tallants i perillosos.

Mentre pensa en l'efecte horrorós que li produiria trepitjar sense voler qualsevol animal, vegetal o detritus, un soroll inesperat l'espanta fins al punt de no poder reprimir un petit crit, forçat i agut i que, si no fos per la situació, podria arribar a resultar fins i tot una mica còmic. Sembla una pedra o alguna cosa que hagi caigut davant seu, uns metres més enllà d'on es troba.

Aixeca la vista, però davant seu no hi ha ningú.

I si davant seu no hi ha ningú, això només vol dir una cosa, que la pedra ha vingut des de darrere.

No està sola. Algú l'ha llançat des de darrere seu.

Es gira amb la por, ara sí, aferrada a tots i cadascun dels músculs de la cara i del cos, però no pot acabar el moviment que tenia previst fer. Quan comença a girar el coll cap a la dreta, sent un cruixit estrany i la vista se li ennuvola. Sembla com si li hagués caigut al damunt un gran vel opac. Amb les mans mira de treure's aquella cosa del cap, però els dits li rellisquen i sent el tacte desagradable del plàstic que s'estreny contra el seu rostre, confont-se per moments degut a la respiració atropellada.

Li molesta la bossa de mà i decideix, en una fracció de segon, deixar-la caure a terra, oblidar-se del seu contingut, del mòbil, dels documents, de tot allò que sempre ha considerat imprescindible i bàsic en la seva vida i que ara abandona sense vacil·lar amb una ràpida sacsejada. Quan la disjuntiva, quan l'aposta que hi ha damunt la taula, és la pròpia vida, tot perd importància, tot s'anul·la, tot desapareix.

Mira d'aferrar-se als canells del seu atacant per provar d'afluixar la pressió que li tenalla el coll mentre intenta disparar les cames sense gaire control, mirant de poder

clavar-li una puntada de peu en algun lloc, una defensa inconscient que li permeti guanyar uns instants, una esgarrapada de temps que, enmig de la desesperació que la comença a envair, considera del tot vital.

No ho aconsegueix.

No pot fer res. Nota un fort impacte al mig de la columna vertebral, a la zona lumbar, potser és un cop amb el genoll, però amb els nervis, la tensió i les estrebades no ho pot arribar a precisar amb exactitud. Només patir l'impacte de l'agressió. Pànic i angoixa se li barregen al cap i no li permeten anar més enllà de buscar l'oxigen vital que ja li comença a faltar. I en aquest moment sent una terrible punxada de dolor que li entra per la ronyonada i se li escampa per tot el cos i, com si fos una mena de titella a qui acaben de tallar els fils que li donen vida i que la mantenen en acció, percep com se li escapa tota la força, i llavors deixa d'oposar resistència, abdica d'intentar defensar-se i es rendeix a la potència superior dels braços que pugnen per escanyar-la. No pot fer-hi res, es desmanega i s'abandona sense possibilitats físiques d'oposar-se a l'atac.

No sap què està passant, però encara té una mínima bufada de consciència per saber del cert que li falta l'aire de manera fatal i que, cada vegada que prova de respirar, el plàstic se li enganxa a la cara amb més força, com una segona pell. Una segona pell perillosa, apegalosa i mortal.

L'estan ofegant.

No sap per quin estrany mecanisme de record, però li venen al cap escenes de mil pel·lícules d'aquelles de les tardes dels caps de setmana. Assassins letals i víctimes que no es poden desfer de l'abraçada inesperada i ràpida de la mort.

Ara sí, ara té por, molta, molta por!

I tot és molt, molt real.

La por és real.

La idea de morir és real.

El ritme respiratori passa a ser frenètic, obsessiu. Obre els llavis com un peix boquejant fora de l'aigua, com si la desesperació l'hagués de salvar d'alguna cosa. Panteixa sense control. La successió d'imatges que li passen pel cervell canvia de manera vertiginosa i, mentre lluita per xuclar el poc oxigen que queda entre el plàstic i el seu rostre, recorda que sempre havia dit que no li agradaria gens morir ofegada. Ho ha pensat moltes vegades i sempre arribava a la conclusió que ha de ser una manera desesperant i horrible de morir. I ara li està passant.

Algú l'està ofegant!

És clar que tampoc no sap que no li cal patir gens per aquesta qüestió. No morirà per asfíxia.

Si pogués veure l'exterior de la seva angoixant presó de plàstic, veuria una mà que treu una gran clau anglesa de la butxaca dels pantalons, l'aixeca i la descarrega amb violència contra el seu cap. Nota l'impacte i fins i tot creu que arriba a veure algunes gotes de sang que esquitxen l'interior de la bossa que la reté i que la va ofegant. I encara és capaç de sentir un nou cop transcorreguts uns instants des del primer, el temps just que s'agafa el seu agressor per recuperar-se, repetir el moviment i tornar a descarregar l'arma contra la zona occipital del seu crani.

Tot es torna negre i ja no hi ha res més.

Només la mort, aquella mort que no esperava i que s'ha amagat sota la disfressa innocent d'una cita estranya però calenta i desitjada.

I li veu el rostre...

... i és capaç de reconèixer aquest rostre.

És...
Però allí ja no hi ha res.
Només la mort.
La mort.
La seva mort.